

Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích

Filozofická fakulta

Ústav věd o umění a kultuře

POSUDEK BAKALÁŘSKÉ/DIPLOMOVÉ PRÁCE

Autor práce a studijní obor: **Kristýna Reindlová**, Dějiny umění

Název práce: ***Zámek Poříčí (Boršov nad Vltavou). Stavební historie a kulturně-historické souvislosti***

Vedoucí práce: Mgr. Hynek Látal, Ph.D.

Slovní vyjádření, náměty a otázky k obhajobě:

Zadání bakalářské práce Kristýny Reindlové od počátku nebylo úplně standardně uměleckohistorické, neboť při pohledu na objekt záměčku v Poříčí na okraji obce Boršov nad Vltavou nedaleko Českých Budějovic bylo zřejmé, že příliš velké pole pro typologickou či slohovou analýzu nenabízí. Zadání navíc probíhalo ještě v době, kdy se připravovala rekonstrukce objektu, takže autorka mohla být přítomna nejen jeho proměně, ale především měla možnost prohlédnout si některé jeho části bez omítek. Vedle tohoto stavebně-historického aspektu práce byl již při zadání položen důraz na kulturně-historické souvislosti proměn a užívání záměčku, neboť bylo známo, že byl v určitých fázích spjat s podnikatelem Lannou či budějovickým starostou Claudim a dalšími regionálně významnými osobnosti či rodinami.

Autorce se však v heuristické fázi práce přihodilo něco, co se v principu občas stává i zkušeným badatelům, a sice, dějiny objektu a vyprávění o jeho majitelích obsáhle krátce předtím sepsala dvojice nadšenců. Těší mě, že se autorka nezalekla výzvy čerpat z nevydaného rukopisu, který jí byl laskavě poskytnut, ale zároveň vzít v potaz i další publikované i nepublikované zdroje a vznést i některé vlastní hypotézy k dílčím otázkám.

Autorka text předkládané práce přehledně a logicky strukturovala do dvou hlavních oddílů, které jsou dále členěny do tří, resp. šesti kapitol. První oddíl je věnován stavebnímu popisu, přičemž autorka zvolila „památkářský“ a přitom čtenářsky vstřícný způsob popisu objektu nejdříve před rekonstrukcí a pak po ní, takže mohla upozornit na některé autentické detaily, které se ztratily během obnovy, nebo naopak vlivem nedostatečné péče před ní. Po obnově získal sice objekt důstojnou podobu, „hodnota stárí“ tak, jak ji měl ve své ruinózním stavu, však nenávratně zmizela a bylo tedy právě chvályhodnou ambicí autorky práce – myslím – zachytit a zprostředkovat určité kouzlo původního stavu, dotvářené také některými hodnotnými umělecko-řemeslnými detaily exteriéru i interiéru. Zmíněná ambice je dle mého názoru zjevná i z autorčina úsilí o zjištění poznatků o původní podobě parku, jímž byl záměček původně

obklopen a z něhož se dodnes dochovaly jen fragmenty. Parku je v prvním oddíle věnována třetí kapitola, ale autorka se k problematice jeho vzhledu a zakladatelů vrací i v částech druhého oddílu, zabývajících se jednotlivými majiteli a zvelebovateli objektu. Tento druhý oddíl zabírá větší část celého textu předkládané práce a kompaktním způsobem spojuje jednotlivé fáze výstavby a rozšiřování areálu i souvisejícího (menšího) panství se jmény více či méně významných majitelů. Kompaktní je tento oddíl v tom smyslu, že autorka v jednotlivých kapitolách jednak důmyslně spojuje úpravy objektu i některé jeho detaily s osobnostmi, ale navíc často při zvážení širších souvislostí předkládá vlastní návrhy připsání a datace některých nevyjasněných momentů stavební historie zámečku.

Domnívám se, že autorce se podařilo naplnit školní zadání i vlastní cíle, vyvěrající ze zájmu o tento relativně nenápadný a dlouho dobu zcela opomíjený objekt. Jedná se o práci na našem oddělení svým způsobem ojedinělou, neboť zde nevzniká mnoho textů tak detailně zaměřených na samotnou stavební historii objektů. Do jisté míry ji lze letos srovnat s prací autorčiny kolegyně Evy Smržové o zámku v Českém Rudolci, neboť obě autorky zpočátku své práce našly na místě zkoumaných objektů především ruiny. Oběma se sice podařilo vystavět tyto objekty alespoň ve svých textech, je třeba však uznat, že práce Evy Smržové je přeci jen kvalitnější, rozkročená mnohem více do široka a pracuje s mnohem širší paletou informačních zdrojů. Paralelně vzniklý rukopis se v případě zámečku v Poříčí stal pro Kristýnu Reindlovou požehnáním i prokletím zároveň, takže se jí nechala možná až přes míru vést. Také z tohoto důvodu text nemohu klasifikovat nejvyšším stupněm, ale graficky velmi pečlivě provedenou a čtenářky vstřícně upravenou práci přirozeně **doporučuji** k obhajobě.

Navrhovaná klasifikace: velmi dobře

podpis vedoucího práce

V Českých Budějovicích dne 4. června 2020

Stupeň klasifikace	výborně	velmi dobře	dobře	nevyhověl/a
--------------------	---------	-------------	-------	-------------